Ünnepi Harangszó
A Zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja
XXXII. évfolyam 5. szám
2025. december

Tartalom

Advent 1
Templomunk: Izajás próféta 3
4-es oldal:
Miért szeretek hittanra járni? 4
Hívás a szolgálatra: az indiai
Jézus, Mária, József nővérek útja
Magyarországra 5
Luca-nap 6
Hittanra járunk 8
Hitoktatás a plébánián 10
Nyugdíjasok zarándoklata 13
Anyakönyvi hírek 15
Mindenkinek legyen születésnapja! ... 13

Advent

Advent ma a nyugati keresztény egyházakban (a protestáns egyházakban is) a karácsonyt megelőző, nagyjából négyhetes időszakot öleli fel. Az András napjához, azaz november 30-ához legközelebb eső vasárnapon kezdődik (legkorábban november 27-ére, legkésőbb december 3-ára eshet), és szentestéig tart. Tartalmát tekintve Jézus Krisztus eljövetelére, – adventus Domini-ra való lelki felkészülés ideje.

Az első keresztények számára az örömhírt szinte kizárólag a feltámadás jelentette, ezért inkább a húsvétot ünnepelték. A Fiú testben való megjelenésének, a születésnek megünneplése csak jóval később került előtérbe. Amikor az 5. században december 25-ét jelölték ki e napra, ez kiegészült egy, az ünnepre való böjtös felkészülési időszakkal is. Hossza kezdetben hathetes volt (Szent Márton napjától, azaz november 11-től december 24-ig tartott), a 6. században azonban már mai formájában, négy vasárnappal tartották az adventet. A korabeli szertartáskönyvek konkrét liturgikus anyagot adnak a négyhetes időszakra.

Régebben az adventi időszakot kisböjtnek is nevezték, és – akárcsak a húsvét előtti időszakban – az egyház által előírt napokon kötelező volt a részleges vagy a teljes böjtölés, tilos volt lakodalmak és egyéb táncos mulatságok vagy színházi előadások tartása.

Az adventi idő liturgikus színe a lila: a bűnbánat színe. Advent első vasárnapja egyúttal az egyházi esztendő kezdete is.

A négy adventi vasárnap a protestáns egyházaknál Jézus négyszeres eljövetelére is utal. Bod Péter (1712–1769) református lelkipásztor ezekkel a szavakkal magyarázta ezt: „a karácson előtt való négy hetek […] a Krisztusnak négy adventusa, eljövetele. Midőn a testben megjelent. Midőn a szívbe beszáll és az embert megtéríti. Midőn halála óráján elmégyen az emberhez. Midőn eljő az utolsó ítéletre.” E magyarázat szerint Jézus először akkor jött el, amikor emberi testet öltött és Betlehemben megszületett. Másodszor akkor jön el egy ember életében, amikor az illető megtér. Harmadik eljövetele az ember halálakor, a vele való találkozáskor történik. Negyedik eljövetele pedig akkor lesz, amikor az utolsó ítéletkor újra eljön.

A római katolikus egyházban az adventi időszakban a hívők vasárnap kivételével minden reggel hajnali misére gyűlnek össze. Ezeket régebben angyalmisének vagy aranyos misének is nevezték, mivel az Úrangyala-ima elmondásával fejeződtek be.

A hajnali misék latin elnevezése, a rorate az adventi idő meghatározó énekének kezdő szavait idézik Izajás próféta könyvéből:

„Harmatozzatok, egek, felülről, és a felhők hullassanak igazságot! Nyíljék meg a föld, teremjen szabadulást, és igazság sarjadjon vele! Én, az Úr, teremtettem mindezt.” (Iz 45,8)

A középkorban egész Európában tartottak adventi roratékat. Manapság már csak az egykori Osztrák–Magyar Monarchia területén (Ausztriában, Horvátországban, Csehés Lengyelországban és persze hazánkban) van élő hagyománya ezeknek az adventi hajnali miséknek.

A karácsony előtti négyhetes időszakhoz több más szokás is kapcsolódik. Közülük a mai napig legismertebb az adventi koszorú készítése, gyertyáinak hétről hétre való meggyújtása, amely világszerte elterjedt evangélikus eredetű szokás.

Az első adventi koszorút Johann Heinrich von Wichern (1808–1881) evangélikus lelkész és szociális munkás, a Németországi Protestáns Egyház belmissziójának megalapítója készítette Hamburgban, ahol munkásgyerekek között hitoktatóként szolgált gyermekkora városnegyedében.

Mélyen érintették őt azok a rossz szociális és higiéniai körülmények, amelyekben az ott lakó gyermekek éltek. A bűnözés különböző válfajai és a prostitúció mindennapos jelenség volt körükben. Wichern 1833-ban megalapította a Rauhes Haus, „Vadócház” elnevezésű intézményt, ahol a hamburgi nyomornegyedekből származó árva és elhanyagolt gyerekeket gondozták. Fő nevelési elve a bizalom, a megbocsátás és a közösség hármasán alapult. Lelkészként rendszeresen tartott istentiszteletet a gyerekek számára. Az adventi időszakban pedig adventi korálokat és karácsonyi énekeket gyakoroltak az énekórákon.

Az adventi koszorút azért készítette, hogy szemléltesse a gyerekeknek, az egyre sötétebb és hidegebb karácsonyváró időszak egyben a fény felé vezető utat is jelenti, Wichern 1838-ban – az akkori adventi napoknak megfelelően – huszonhárom gyertyát helyezett el az orgona körül, és mindennap meggyújtott még egy újabbat. Egy évvel később, 1839-ben huszonnégy gyertyát erősített egy régi hintó nagy, örökzöld ágakkal feldíszített fakerekére, amelyből négy vastag, fehér a négy adventi vasárnapot jelképezte, húsz kicsi piros pedig a hétköznapokat. 1839-ben szerdára esett december 25-e, ezért az adventi időszak abban az évben huszonnégy napos volt. Ez volt az első adventi koszorú.

Katolikus körökben csak az első világháborút követően és leegyszerűsített formában kezdett bevett szokássá válni az adventi koszorú. 1925-ben egy kölni templomban például már csak az adventi vasárnapokat szimbolizáló négy gyertya állt.

Az adventi koszorú jelképei: a kör alakú adventi koszorúnak se kezdete, se vége, ami Isten Krisztusban megnyilvánuló szeretetét jelképezi, az örökzöldekből készített vagy örökzöldekkel bevont adventi koszorú az örökké tartó reményt szimbolizálja. A sötétben világító gyertyák fénye a „világ világosságának” (Jn 8,12), Jézusnak az eljövetelére utal.

A római katolikus egyházban az adventi koszorún általában három lila és egy rózsaszín gyertya áll. A rózsaszínt advent harmadik vasárnapján, az öröm – latinul Gaudete – vasárnapján gyújtják meg. Ez utóbbi azt jelzi, hogy a bűnbánati időszakban is van ok az örvendezésre, hiszen már közel az Úr eljövetele. Általános nézet, hogy a négy gyertya négy fogalmat is jelképez: a hit, a remény, az öröm és a szeretet gondolatát. A protestáns otthonok adventi koszorúin a gyertyák bármilyen színűek lehetnek, bár legtöbb esetben az advent liturgiai színét követve négy lila gyertya díszíti a koszorút.

Számos babona is fűződött a karácsonyváró négy héthez. Erdélyben például a rorate alatt bezárták az ajtókat, ablakokat, ólakat, hogy az állati alakot öltő boszorkányok ne tudjanak a harangozás elől behúzódni oda, és ne tegyenek kárt a jószágban.

Párkeresésre vonatkozó általános adventi hiedelem volt, hogy ha az eladósorban levő lány az első hajnali misére harangozáskor három kis darabot szakít a harang köteléből, és betűzi azokat a hajfonó pántlikájába, akkor farsangkor sok kérője lesz.

Tartalmában szintén ide kapcsolódik a Luca-búza vetésének termékenységvarázsló szokása is, amelyet – eredeti tartalmának feledésével – máig is szívesen tesznek a karácsonyfa alá a vallásos családok.

Marx Mari

Akit érdekel és van hozzáférése, itt is olvashat néhány érdekességet:
https://www.magyarkurir.hu/hirek/-harmatozzatok-a-roratek-szep-hagyomanyarol

Templomunk

Izajás próféta

A hajó boltíveinek találkozásánál képződő keleti sarokmezőkön a négy, úgynevezett nagy próféta alakját láthatjuk. Közülük ebben a számban – advent lévén – Izajás prófétára összpontosítunk. Az ő próféciái azok, amelyek a legrészletesebben utalnak az eljövendő Megváltóra. Jézus is az ő jövendölését olvasta fel és vonatkoztatta magára a názáreti zsinagógában.

Izajás - fotó Eke István

Neve, a héber Jesájáhu azt jelenti „Jahve szabadulás”, ami szintén a megváltásra utal.

A Kr.e. 8. század második felében, városi (jeruzsálemi) környezetben élt, egyes kutatók szerint az arisztokráciához tartozott, egyedülálló kapcsolata volt a királlyal (talán az unokaöccse volt) és az udvari körökkel. Ifjúkorában béke és jólét volt a része, de meghívása, Kr.e. 740 után fordulatot jövendölt. Szót emelt a társadalmi igazságosságért, amelyet a városi jólét, a hatalom és gazdagság egyre inkább veszélyeztetett. Jövendöléseinek középpontja Istennek népe iránti szeretete volt, de egyben azt is hirdette, hogy az ítélet ideje elérkezik, s csak a hit és a bizalom révén maradhat fönn a nép és magának Dávidnak háza. Az igazi hit nyugodt bizalom és éber várakozás, ez a szemlélet nagy hatással volt a bibliai hitfogalom kialakulására.

A Talmud szerint Manassze király (Kr.e.693-639) idejében mártírhalált halt, a hagyomány szerint kettéfűrészelték. Életéről a Királyok 2. könyvében olvashatunk, jövendölései pedig egy általa írt könyvben maradtak ránk. Ez utóbbiról a Biblia-tudomány kiderítette, hogy nem egy, hanem két vagy inkább három szerző munkája, ami különböző időkben keletkezett. Így a könyv 1-39. fejezetei Ámoc fia Izajás igehirdetéseit tartalmazzák és a saját korának körülményeit, az asszír hódításokat tükrözik. A 40-55. fejezettől az üdvösség, Isten királyi uralmának eljövetelére helyeződik a hangsúly, az 56-66. fejezetben pedig Jeruzsálem lerombolása, majd a babiloni fogság alatt hirdetett vigasztalás örömhíre jelenik meg: a maradék hamarosan visszatérhet hazájába. Mivel ezeket a részeket az ő könyvéhez csatolták, a biblikusok Másod-, ill. Harmad-Izajásnak nevezik az ismeretlen szerzőket, akik Kr.e. 554-540, ill. 538-520 között tevékenykedtek.

Izajás meghívása a jeruzsálemi templomban történt, maga számol be róla könyvében. (Iz 6,1-13.) Egy szeráf parázzsal érinti meg ajkait, s ezzel megtisztítja, alkalmassá teszi Isten üzenetének és ítéletének tolmácsolására.

A jövendölés, amelyet az Iz 7,13-15 verseben olvashatunk, amely az adventi készület egyik jeles olvasmánya – Isten maga ad jelet: a szűz (az eredetiben fiatal nő) fiút szül és Immanuelnek nevezi el, ami azt jelenti, velünk az Isten. E jövendölést a kereszténység a Megváltó születésére vonatkoztatta. Ugyanígy a 9. 11. és 35. fejezet csodálatos leírását adja a megváltott világnak: a világosság, a fény megjelenik, gyermek születik, s az övé lesz az uralom mindenki örömére, és béke lesz a földön, mert tele lesz az Úr ismeretével, fájdalom és siralom pedig nem lesz többé.

Izajást és a másik három „nagy prófétát” sok templomban ábrázolják program-szerűen. Általában idős, szakállas (azaz tudós, tiszteletre méltó) férfiként, kezében tekercscsel, Jessze virágzó vesszőjével (jövendöléseiből) vagy életéhez kapcsolódó eszközökkel (fogó, fűrész) ábrázolják.

A templomban látható freskón is őszszakállú férfit láthatunk. A festő a próféta kezébe adott tekercsre két igehelyet írt fel: Isaias 6. C 6. V (6. fejezet 6. vers) és 9. C 6. V. Előbbi a meghívás jelenete, felette a fogóban lévő parázzsal, utóbbi pedig a Megváltó uralmának leírása. Érdekes, hogy ehhez a béke, jog és igazságosság által fémjelzett uralomhoz nem kapcsolódik ábrázolás, helyette a kisgyermek vállán lévő kereszt jelenik meg, amely a (ma már Deutero-Izajásnál megjelenő) Szenvedő Szolgára utal.

A kereszten fekvő csecsemő-Jézus a barokk-kor óta jellegzetes ikonográfiai téma a népi vallásos művészetben, különösen a Kárpát-medencei, bajor, cseh vagy osztrák üvegképeken, olajnyomatokon fordul gyakran elő. Ez a téma jelenik meg a tekercs felső részén.

Marx Mari

Miért szeretek hittanra járni?

Istenhez és a szentekhez közelebb kerülünk a változatos témakörök és gyakorlati feladatok segítségével.
A keresztény értékrend szerint tudunk a világ, a fiatalság mindennapjairól beszélgetni.
A hittanosok közössége összetartó, a tanórák jó hangulatban telnek. Szoktunk nevetni, olykor kicsit meghatódunk.
Elsőáldozás és bérmálkozás során találkozunk Jézussal és megerősítést kapunk hitünkben.
Történelmet tanulunk, a művészeti stílusok is megjelennek tanulmányaink során. Ezzel általános műveltségre tehetünk szert.
Összességében elmondhatjuk, hogy a hittan szerteágazó, érdekes és hasznos ismeretekkel bővíti ismereteinket, segít bennünket tudásunk elmélyítésében.

Ady iskola 8. c

Szeretek hittanra járni, mert itt tudom, hogy Isten mindig vigyáz rám. A hittanon tanulunk szép történeteket Jézusról. Jó hittanosnak lenni, mert megtanulom, hogyan legyek kedves másokkal. És a világ legjobb tanára tanít minket. Olyankor mindig boldog vagyok, amikor hittan van.

B.Gina

Szeliánszky iskola

Jó hittanosnak lenni, mert megtanulom, hogyan legyek jó a barátaimmal és a családommal. Andi néni sokat mesél nekem Jézusról, és ez boldoggá tesz. A hittanórán megtanulok imádkozni, és ez megnyugtat, ha félek vagy szomorú vagyok. Szeretem, hogy a legkedvesebb tanárral lehetek. Jó érzés, hogy a barátaimmal együtt vagyok. Itt mindig szeretetet érzek.

Levente

Szeliánszky iskola

A hittanórák mindig élvezetesek. Gabi néni mindig nagyon kedves velünk és nagyon érdekes történeteket mesél, amik számomra érdekesek. Szoktunk nézni filmeket is. Mivel hittanos vagyok, szüleimmel minden vasárnap templomba megyünk. Nemsokára elsőáldozó leszek, emiatt nagyon izgatott vagyok és nagyon várom. A templom, amibe járunk, hatalmas, és nagyon szép, mindig sokan vannak. Itt hallottam először, hogyan szól egy orgona. Lenyűgözött, kerestem, honnan jöhet ez a hang…

Lakatos-Soós Bence

Petőfi iskola 4.

Szerintem a hittan azért jó, mert közel lehetünk Istenhez és jó dolog a régi korról, a régi hitről tanulni. A hittanórák is nagyon bulisak tudnak lenni, mert az anyag is érdekes. Mi nagyon családiasan vagyunk hittanon, mert csak öt ember jár, de így még élvezetesebb. (Luca)

Szerintem a hittan azért jó, mert kedvesek az emberek és a tanárnőnk is. Nagyon szeretem, amikor átmegyünk a Mária Magdolna templomba, mert gyönyörű festmények vannak ott és sokat imádkozunk. (Nati)

Szerintem a hittan azért jó, mert így közelebb érzem magamat Istenhez. Nagyon jó a közösség és Evelin néni is nagyon kedves. És nem csak ülünk az osztályban, hanem néha még a templomba is elmegyünk és ott imádkozunk. Nagyon érdekes a hittan. Attól még, hogy csak öten vagyunk, nagyon jók az órák. (Iza)

Molnár Izabella, Tóth Luca Sára, Horváth Natasa Hanna

Dózsa iskola 7.c

Ismerős testvérek

Hívás a szolgálatra: az indiai Jézus, Mária, József nővérek útja Magyarországra

„Amikor Magyarország karjait kinyitotta előttünk, úgy éreztük, hogy Isten maga nyitott új fejezetet missziónkban."

Mi: Jyothi Kota, Manjula Tirkey és Michael Kujur nővérek, akik India déli és északi részéről származunk, hagyományos katolikus családokban születtünk és nőttünk fel mély örömmel és hálával, Krisztust követni vágyó őszinte elszántsággal szenteltük magunkat Istennek a Jézus Mária József Kongregációban(JMJ). Ebben a katolikus női szerzetesrendben kaptunk lelki nevelést. Örömmel osztjuk meg veletek, kik vagyunk és milyen karizma hozott ide hozzátok. Istennek szentelt életünk évei alatt az Ő szeretete gazdagított, az Ő Igéje világosított meg bennünket, úttörő nővéreink példája formált, alapítónk szelleme és karizmája erősített meg. Kongregációnk alapvető értékei mentén és Isten akaratának engedelmeskedve most Magyarországra érkeztünk, hogy missziónk új fejezetét kezdjük meg. Mélyen megáldottnak érezzük magunkat a meleg fogadtatásért, amelyet ez a gyönyörű ország, a szombathelyi egyházmegye, Székely János püspök úr és minden ember, akivel találkoztunk, nyújtott nekünk.

Alapítónk, Mathias Wolff SJ atya (1779-1857) volt, aki a kongregációt 1822. július 29-én, Hollandiában alapította. Célja az volt, hogy katolikus fiatal lányokat oktasson, és Jézus, Mária és József irgalmas szeretetét jelenítse meg a világban. Wolff atya vidám, bátor és merész ember volt, aki rendíthetetlenül bízott Istenben. Mert kockáztatni, közel élt az emberekhez, és hosszú órákat töltött a gyóntatószékben, anélkül, hogy ételre vagy italra gondolt volna. Egész élete „Isten nagyobb dicsőségére és dicsőítésére" irányult. Mottója a következő volt: „Óriásként szeretnék dolgozni, biztosan tudva, hogy Isten folyamatosan segít." Felemelkedni Istenhez és leereszkedni az emberekhez (Ora et Labora).

Kongregációnk karizmája „Mindig alkalmazkodó apostoli rendelkezésre állás." Ez azt jelenti, hogy mindig készek vagyunk nagylelkűen, rugalmasan és bátran reagálni az egyház és a társadalom igényeire. Minden JMJ nővér arra törekszik, hogy az Eucharisztia köré épülő életet éljen, nyitottan Isten akaratára. Ezen nyitottságtól vezérelve arra törekszik, hogy Isten dicsőségére és mindenki felemelkedésére – különös tekintettel a szegényekre és a hátrányos helyzetűekre – Isten királyságát építse az állandóan alkalmazkodó apostoli rendelkezésre állás révén.

Alapítónk buzgalmától inspirálva minden JMJ nővér arra törekszik, hogy „lelkeket nyerjen Istennek" és „óriásként dolgozzon". Misszionáriusi szellemmel és az Egyházzal közösségben készek vagyunk válaszolni a globális szükségletekre, hűségesen megélve a ránk bízott karizmát.

Wolff atya gyönyörűen összefoglalta kongregációnk spi-

Mathias Wolff SJ

ritualitását tíznapos lelkigyakorlatának előszavában. Emlékeztetett bennünket arra, hogy ugyanaz a Szentlélek, aki Jézust mozgatta – és városról városra küldte, hogy hirdesse az Örömhírt –, ma minket is küld, Jézus tanítványait „hogy hirdessék az Isten országát és gyógyítsanak" (Lk 9,2). Ezen evangélium ihletésére Wolff atya tanította nekünk, hogy az apostolokhoz hasonlóan mi is arra vagyunk hivatottak, hogy szegény gyermekeket tanítsunk és Isten irgalmát mindenki számára kiterjesszük.

Kongregációnkat azzal a mély vágyakozással alapítottuk, hogy Isten szeretetét láthatóvá tegyük a világban. A Szent Család szellemiségében gyökerezve – bizalom, alázat és odaadás – arra törekszünk, hogy egyszerű, irgalmas és örömteli életet éljünk a szolgálatban. Bár kezdetben szegény

katolikus lányok oktatásával foglalkoztunk, küldetésünk hamarosan kiterjedt az egész világra. Wolff atya Pious Maxims című művében azt írta, hogy egy igazi JMJ nővérnek „a világ négy sarkát kell hordoznia a szívében" és készen kell állnia arra, bárhová is küldi őt az engedelmesség.

Ezt a szellemet követve, és figyelve a kor jeleire, továbbra is oda nyúlunk, ahol szeretetre, gyógyításra, oktatásra van szükség, és minden olyan szolgálatban részt veszünk, amely hozzájárul az ember holisztikus felszabadításához.

Hol szolgálunk ma:

- Róma – Generális ház és együttműködések
- India – négy tartomány (Bangalore, Guntur, Hyderabad és Raipur)
- Ghána, Afrika-régió
- USA – Zuni, Új-Mexikó és Page, Arizona
- Németország – együttműködések (Szt. Anna Alapítvány)
- Ausztria – együttműködések (Szt. Veit)
- Magyarország – Szombathelyi egyházmegye

Isten hívása, hogy kongregációnk ezen a földön szolgáljon, Székely János püspök úr révén érkezett. Főnökasszonyunk, Mary K. nővér és Tanácsa, felismerve az egyház szükségleteit, elfogadta a hívást, és mi örömmel mondtunk igent.

Így hát Isten kegyelméből és dicsőségére itt vagyunk közöttetek.

Magyarországon szolgálatunk az oktatás, az egészségügy vagy a lelkipásztori szolgálat területén valósulhat meg – bárhol, ahol az egyházmegyének és az embereknek szükségük van ránk. Akár fiatalokat tanítunk, akár betegeket ápolunk, akár lelki kíséretet nyújtunk, legmélyebb vágyunk az, hogy Isten gyengédségét mutassuk meg mindazoknak, akikkel találkozunk. Reméljük, hogy mindennapi kapcsolataink, egyszerű szolgálatunk, és mindenekelőtt egész Magyarországért, – de különösen azokért, akiket közelről szolgálunk – mondott napi imáink révén Isten jelenlétének kis lámpásai lehetünk.

Mosolyotok, kedvességetek és nyitottságotok miatt otthonosan érezzük magunkat. Meleg fogadtatásotok megerősíti vágyunkat, hogy veletek járjunk, tőletek tanuljunk és veletek együtt növekedjünk a hitben. Ahogy Mária örömmel látogatta meg Erzsébetet, mi is vágyunk arra, hogy mellettetek járjunk, meghallgassunk benneteket és szeretettel szolgáljunk.

Az Egyházzal és az emberekkel együtt imádkozunk, hogy segíthessünk egy reményteli, együttérző és egységes teret építeni. Miközben megkezdjük ezt a küldetést, mindent Isten szerető kezeibe helyezünk, és alázatosan kérjük imáitokat és támogatásotokat.

Szeretettel és áldással:

Jyothi, Manju és Michael nővérek

Jézus, Mária és József Kongregáció (JMJ)

szerkesztette és fordította: Szabó-Hidvégi Orsolya

Ha többet szeretne tudni alapítónkról, M. Wolff atyáról, kongregációnk történetéről és világszerte végzett missziós tevékenységéről, keressen minket, vagy látogasson el kongregációnk honlapjára: https://congregationjmj.org/

Naptár

Szent Lúcia – Luca-nap – december 13.

A szicíliai Siracusában született 304 körül igen előkelő családban, és a Diocletianus császár által elrendelt keresztényüldözés idején halt vértanúhalált.

Ünnepe kapcsolatos Szent Ágota szűzével is, bár időben és térben, egymást nem ismerve szenvedtek vértanúságot, s csak a római misekánonban kerültek egymás mellé. Legendája – a vértanúság szokásos leírása mellett – máig megszívlelhető bölcsességeket is tartalmaz.

Lúcia ugyanis gyógyulni kísérte beteg édesanyját Szent Ágota sírjához Cataniába, mely után Ágota megjelent neki álmában és megkérdezte: miért idegenben lévő sírnál keresik a gyógyulást, amikor saját hitük által is megkaphatták volna?! A hazavezető úton pedig Lúcia anyja engedélyezte neki, hogy ne kelljen férjhez mennie, hanem beválthassa Jézusnak tett szüzességi fogadalmát, s amit hozományként birtokol, azzal tetszése szerint bánhat. A hagyomány szerint ez okozta a vesztét, vőlegénye ugyanis – mivel így elesett a tekintélyes hozománytól, amit Lucia a szegényeknek adományozott – feljelentette őt a bíróságon, a korban megszokott kegyetlen módon megkínozva végül vértanúhalált halt. Amikor a bíró azzal fenyegette, hogy nyilvánosházba

záratja, Lúcia a legenda szerint így válaszolt neki: „Ezzel a testet nem tudod beszennyezni, mert az csak úgy lesz tisztátalan, ha az akarat beleegyezik. Ezért még ha el is veszed erőszakkal testem tisztaságát, akaratomat erre nem tudod rávenni." (Aki a legendák és fiktív jegyzőkönyvek által áthagyományozott horrorisztikus részletekre kíváncsi, az interneten bőséges adatok állnak rendelkezésére.)

Tiszteletének első bizonyítéka egy 5. századi sírfelirat a siracusai Szent János-katakombában. A nép és hivatalosan az Egyház is már az 5-6. században tisztelte, erről a korabeli misekönyvek tanúskodnak.

A középkorban Lúcia a legkedveltebb szentek közé tartozott. Legendájából írók, költők – köztük Dante is – és festők merítettek. Utóbbiak kedvelt témája volt Lúcia kínzásának realisztikus ábrázolása. Védőszentként mind a mai napig na-

gyon népszerű. Oltalmáért folyamodtak a vakok és a szembetegségekben szenvedők (mivel a neve a lux = fény szóból ered), a bűnbánó utcanők, a földművesek és a különféle kézművesek, de ugyanígy a varrónők, a párnakészítők és a nyergesek is, mivel valamennyien hegyes szerszámokkal dolgoznak (mivel állítólag saját szemét szúrta ki).

Ünnepe december 13, amely 1582-ig, a Gergely-féle naptárreformig az év legrövidebb napja volt. Ezért a nép gazdag szokáskoszorúval vette körül, amelyben egymásnak ellentmondó és pogány elemek is föltűntek. Mindezekben Lúcia személye néha fényhozó, néha a sötét, démon vagy boszorkány alakjában szerepel. A magyar néphit is kétféle Lucát ismert: a jóságost és a boszorkányost.

Kevés olyan jeles nap van, amelyhez annyi hiedelem és szokás kapcsolódna, mint Luca napjához. Ez a nap éppúgy alkalmas volt termékenységvarázslásra, mint házasság-, halál- és időjárásjóslásra, bizonyos női munkák tiltására, valamint a lucaszék készítésére.

Luca napja dologtiltó nap, a hiedelem szerint Luca a neve napján végzett munkák (fonás, szövés, lúgozás, kenyérsütés, meszelés) tilalmainak megszegőit megbüntette: Luca a fonó asszonyhoz hajította az orsót, kóccá változtatta a fonalat, bevarrta a tyúkok tojókáját. E napon sem kölcsönadni, sem kölcsönkérni nem volt szabad, nehogy a kölcsön a boszorkányok kezére kerüljön. Luca napja előestéjén bosszantó tréfákat csináltak a faluban: leszedték és elcserélték, eldugták a kapukat, elsősorban a lányos házaknál szalmát szórtak, az ajtót eltorlaszolták, stb. Az utcákat Lucának öltözött, 3–6 tagból álló alakoskodó csoportok járták, az arra járók arcát bekormozva. Különböző köszöntő, adománygyűjtő, küszöbre ülő szokások is ismertek voltak: a Dunántúlon lucázni, kotyolni, palázolni jártak. A Garamtól az Ipolyig eső területen heverés volt a köszöntő neve. Nálunk ezen a napon volt szokás a tökfaragás és benne a gyertya is.

Luca napját gonoszjáró napnak tartották az egész magyar nyelvterületen, amikor különösen védekezni kellett az ártó hatalmak és a boszorkányok rontása ellen. Fokhagymával keresztet rajzoltak az ólak ajtajára, miközben ezt mondták: „Luca, Luca távol légy!" A következő évre vonatkozóan időjósló (pl. hagymakalendárium), termésjósló (lucabúza), szerelmi jósló (kivirágoztatott ág), haláljósló (tollaspogácsa) eljárások voltak ismertek.

A lucabúza hajtatás egyébként valószínűleg ez az egyik legősibb ma is élő néphagyományunk: a néprajzi kutatások kimutatták, hogy eredete Délkelet-Ázsiában visszanyúlik a Krisztus előtti 17. századig.

Tilalmak és előírások biztosították a baromfi hasznát is. Luca-napon tilos volt varrni, de ajánlatos volt fejteni (babot, ruhát), hogy kifejtsék a tyúkból a tojást. A gazdaasszonynak sokat kellett ezen a napon ülnie, hogy a kotlós jó ülős legyen.

Luca napján kezdték készíteni a boszorkány felismerését biztosító lucaszéket, mely szentestéig készült, anyagát, formáját előírás szabályozta. A tizenháromféle fából készült széket a katolikusok elvitték az éjféli misére. Ráállva megláthatták a boszorkányokat, akik ökör- vagy bikaszarvat, agancsot vagy tollas fejdíszt viseltek.

A „démonikus" Lucát a magyarokon kívül a horvátok, szlovének, szlovákok, osztrákok is ismerték. Svédországban Luca-menyasszonyt választanak, aki a napforduló után növekvő fény megtestesítője. Szent Lúcia tisztelete Itáliában volt a legerősebb.

Marx Mari

Hittanra járunk

Hittanra járunk

Miért fontos a hitoktatás? - A szülőkkel együtt nevelünk

Az iskola – tantárgyakon és magatartásformákon keresztül – nevelhet a szépre: arra, hogy felismerjük a valódi szépet a művészetekben meg az életben, és örömünket találjuk benne. S arra, hogy magunk is próbálhatunk szebben élni, minél több szépet alkotni magunkban és magunk körül. Az öltözködéstől a mozdulatok és a viselkedésformák szépségéig tágas az a terület, ahol a gyerekek tanulhatják és gyakorolhatják a mindennapokat megszépítő ötleteket. S mi, felnőttek? Mit látnak az életünkben? Együtt kellene tanulnunk velük együtt az „életet".

S a hittan: milyen helyet kap az iskola életében? És milyen helyet iskolás gyermekünk életében? Milyen eredményt várunk a hitoktatástól? Ismereteket kell csupán közölni a gyerekekkel? Úgy gondolom, ez kevés. Élőbb, érettebb hitre kell segíteni őket! Megerősíteni és növelni bennük a szeretetet Isten és az embertárs iránt. Iskola és az élet minden területen áthatja egymást, de a hitoktatás területén különösen. A szülők nem tettek eleget hitüknek azzal, hogy gyermeküket beíratták a hittanra. Együtt kell élniük gyermekeikkel a „családegyházban", a hit hétköznapjaiban és ünnepeiben.

Ahogyan átgondoljuk az iskolások feladatait, munkáját, a saját életünkre is tekintsünk, hiszen a mi életünkben is fontos szempontokra bukkanunk. S át kell érezni felelősségünket is. Nem tehetjük le magunkról gyermekeink nevelésének gondját avval, hogy beírattuk őket. Az őket körülvevő világ egésze neveli a gyerekeket vagy rontja el őket. De a gyerek elsődleges környezete mégis csak a család. Saját felelősségünk elkerülhetetlen: a jóra, csak jóra nevelődik-e otthon gyermekünk? Példát adunk-e a hitben való élésre? A hitről nem elég csupán beszélni és csak beíratni a hitoktatásra. Együtt kell, kellene a hit útján járni a gyermekekkel, megélni azt a családi közösségben, az egyház közösségében. Közösen jönni vasárnaponként az Úr Jézus legszentebb áldozatára, a szentmisére.

Akkor vagyunk igazán otthon ebben a világban, ha személyes kapcsolatban vagyunk az Istennel, s az Ő elgondolásait, akaratát ismerve rendezzük be otthonainkat. Ha gyermekeink ezt látják a mi életünkben és családunkban, akkor hitoktatás még jobban megerősíti szívükben az Isten iránti szeretetet.

Stróber László
plébános

Hitoktatás a plébániánk területén

A Mária Magdolna Plébánia területén négy állami általános iskolában látjuk el a hitoktatás feladatát: a Petőfi, az Ady, a Szeliánszky Márta (korábban Béke ligeti), és a Dózsa György általános iskolákban, illetve a Szeliánszky szakiskolájában szakkör formájában is. Az állami óvodák közül a Radnóti és a Kis utcai óvodákban végzünk hittanos foglalkozást, Pete-Horváth Andrea az Űrhajós oviban is hittanozik a gyerekekkel, sőt a csácsi iskolában is tanít hittant két órában, ami már a Veszprémi Egyházmegyéhez tartozik. (A Szent László, Kosztolányi, és a Petőfi utcai óvodákban sajnos az idei nevelési évben nincsen hittan.) Jelen cikkünkben négy hitoktató mutatja be iskolájában hittanos tapasztalatait. Stróber László plébános úr és Rákos József káplán atya szintén tanít a Dózsa iskolában, itt kuriózumként minden évben van kápláni jelenlét, emellett a bérmálási felkészítőket is atyák tartják a plébánián. József atya hiányában László atya vette át ezeket az órákat. A plébánián az ifjúsági és egyetemista hittanok is aktívak a káplán atyák gondos vezetése mellett. Ministránsfoglalkozás kéthetente szombaton van, amelyet Szeli Gábor tart a templomban a káplán atyákkal, a gyerekek és a nagyobb fiúk önként és kitartóan jönnek. Rákos József atya jelenléte azonban természetesen nagyon hiányzik mindenhonnan.

Dózsa iskola

A hitoktatás feladatát Rákos József atyával és Tompa Violával látom el, az atya óráit betegsége miatt Stróber atyával tartjuk meg. Viola a gitáros szentmisék állandó szervezője is, a Dózsában tanítónő is egyben. A tizedik tanévemet kezdtem itt, emellett Teskándon Szalai Attila plébánossal, és az itteni Radnóti utcai óvodában ténykedem, egyelőre 290 kis és nagy hittanos között heti 24 hittanórában. Emiatt tanévente mindig két elsőáldozásra készülök intenzíven, legalább három hittanos osztállyal, atyai segédlettel, Egerszegen Bánhegyiné Balázs Ágnes is támogatott minket a templomi felkészülés során. A családban magunk között csak Szent György iskolának nevezem a Dózsát, ami megmutatja az iskola „szerintemi" értékeit, a gyerekek jóságát és az iskolai légkört. Hála nekik és az Úrnak mindezért. Több esetben testvérek is vagyunk a hitben. Életutam aktuális tapasztalatait szeretném megosztani ez iskolához kötődően, társaimhoz hasonlóan.

Nyilván nem minden fenékig tejfel itt sem, de szerintem van fejlődés az iskola falai között lelki téren, hittanos téren, odaadás és elmélyülés tekintetében, az illem területén a gyerekek körében is. A feladat óriási, regényt tudnék írni

mindenről, több iskolai tapasztalatomról, az én- és a helyzet adta nehézségekről, a meglepetésekről, amikor az Úrnak sikerül helyet készítenie bennünk és Ő egyszer csak megérkezik. Ezt az oltár körül ülve a Csöndben, az imában lehetett döbbenetesen érzékelni velük, köztük… Szeretem, amikor beszélgetünk hétköznapi dolgokról vagy az élet mélyebb rétegeit érintjük vagy megállunk előttük. Amikor kérdeznek, vagy mesélnek, az élet buzog bennük. Ahogy komolyan figyelnek az életkorok. Megérint, amikor megesik a szívük a szenvedőn, amikor egymást bátorítják. Csodás volt, ahogy a tavalyi Pásztorjátékra készültek (Szent Ferenc Karácsonya) és amikor a mikrofonok híján is nagy lelki erővel szerepeltek a telt-templomban. Ahogy teli vannak cselekvőkészséggel, ahogy szeretik Jézust és a mennyei Atyát, ahogy kezdik megismerni… Szeretem, amikor megértenek dolgokat és felkiáltanak. Ahogy Mindszenty József atyát egyre jobban természetesnek tekintik a város és a maguk életében. Ahogy kérik az ismétlését egyes felvételeknek, ahogy becsületesen felmondják a megtanult imádságokat. Ahogy hisznek nekem, a szavaimnak, a tetteimnek. Ahogy érdeklődnek a beteg Atyánk után és mélyül bennünk az egymás iránti tisztelet. Ahogy az első szentgyónásuk után látom az arcukat, és ahogy hosszú kihagyás után bemegy valamelyikük újra, és van olyan is, akit rendszeresen látok gyónni menni kéthetente. Amikor a füzetük elkezd rendezettebb képet mutatni. Amikor a templomban integetünk egymásnak, látjuk egymást, madarat lehetne fogatni velem, olyan hálás vagyok. Amikor a Szülővel közvetlenebb vagy bizalmibb jellegű kapcsolat alakul ki közöttünk. Egy csapattal el tudtunk menni Bódi Mária Magdolna boldoggá avatására is. A minden évben megrendezésre kerülő elsőáldozók zarándoklatára is megyünk a többi iskola elsőáldozóihoz hasonlóan, ami nagyon nagy élmény a számukra és egyébként nekünk kísérőknek is. Amikor a Szülők is megszólítódnak, rengeteg önzetlen segítséget kapunk tőlük. A Gyerekek első szentgyónása olykor a Szülők számára is mérföldkővé válik, mert előfordul, hogy 10-15 év után most gyónnak újra... Elmondhatatlan élmény. A város többi templomába, úgy tűnik nekem, hogy sokan járnak tőlünk is, bár számokat nem tudnék mondani. A legcsodálatosabb dolgok egyike tanárnak, hitoktatónak, hittanos néninek lenni, de szükséges hozzá (elegendő) pihenés is, hogy az ember töltődni tudjon maga is: olvasással, imádsággal, mozgással, reflektálással, alvással, kirándulással… Sok hibámat ismerem már. De a tanítás a jobbik énemet erősíti, formálja a személyiségemet és ettől nem tudok eltekinteni, vagyis engem ők és e munka segít jobb emberré válni mintegy melléktermékként, és őket meg, elsősorban, én segíthetem ugyanebben, csak gyerekre szabottan. Kis szimbiózisban. (A jezsuita pedagógiát tanulmányozva értettem meg, hogy a tanárnak is jót tesz a tanítás, személyiségét jó irányba fejleszti, érdemes erre rátekintenünk.) Azonban Istennel együtt kell ezeket a dolgokat csinálnunk, különben nem lesz igazán széppé a munkánk, és az életünk sem, amilyennek pedig lennie kellene szándékunk szerint. Fontos volt, hogy József atyával és hitoktató társaimmal megbeszéljünk dolgokat a hitoktatás terén és most az elsőáldoztató atyánk Ágoston atya lesz. Nagy örömmel elvállalta a megkeresésemet. Ez az út a családokkal együtt visz minket, és nagy türelemre, szeretetre és bölcsességre van szükségünk közben, hogy a Jó Jézus arcát tudjuk megmutatni nekik, hogy megszeressék. Krisztus Király ünnepén avatták ministránssá Donátot, aki nálunk volt hittanos, és máris van követője a harmadikos Áron személyében az úton. Ezeknek a gyerekeknek olyan tiszta a szíve, hogy ők tanítanak minket tisztább szívűvé válni és nemkülönben a problémás helyzetek, az olykor tapasztalt erős ellenállás neveli, vezeti el a tanárt igazi alázatra, igazabb önismeretre, igazabb szeretetre. Milyen jó, hogy így van mindez. De ne feledjük, a feladat minden felnőttet is kötelez: becsületesebb, jobb emberré kell válnunk értük, miattuk is, hogy az életet szépen tudják élni és szépen tudják átadni az igazi értékekkel felnőtt korukban is, gyermekeiknek.

S. Ivancsics Evelin
hitoktató

Ady iskola

A város művészeti iskolájában minden évben szép számmal jelentkeznek hitoktatásra a gyermekek. A tanórák keretében alsó évfolyamokon imákat és énekeket tanulunk, illetve az Újszövetség történeteibe nyerünk betekintést.
Felsős évfolyamokon az Ószövetség és egyháztörténelem kerül előtérbe. Végzőseink tanmenete lehetővé teszi az elmélyült beszélgetéseket. Vallom, hogy a 13-14 éves korosztálynak erre van a legnagyobb szüksége.

2025. december 24-én az Ady Endre iskola 6.c osztálya adja elő a betlehemes pásztorjátékot a Mária Magdolna templomban. Gyermekeink már november eleje óta próbálnak és szívüket is boldog várakozás tölti el. Érzik, hogy ezen az ünnepen sok gyermek és felnőtt karácsonyi örömét hozhatják el. A szenteste különleges, meghitt hangulatát viheti haza mindenki az otthonába.

Iskolánkban évről évre egy hetes „ottalvós” tábort szervezünk. Töretlen lelkesedéssel és létszámmal indulunk útnak Celldömölkre, immár hetedik éve. Túra, vakszínház, strand, vetélkedő, kézműves foglalkozás és tábortűz mellett meghatározóak a lelki élmények is. Isten közelségében, szeretetben töltjük együtt ezeket a júliusi napokat. Hetünk csúcspontja utolsó este a szentségimádás. Megható, felemelő pillanatokat élünk át a templom csendjében.

A hitoktatás nem marad csupán az iskola falain belül. Öröm látni a gyerekeket, amikor a technika világát kicsit elhagyva, telefonjaikat letéve krisztusi közösséget alkotnak és hitüket méltó módon megvallják a hétköznapokban is.

Miszoriné Mocsári Mariann
hittanár

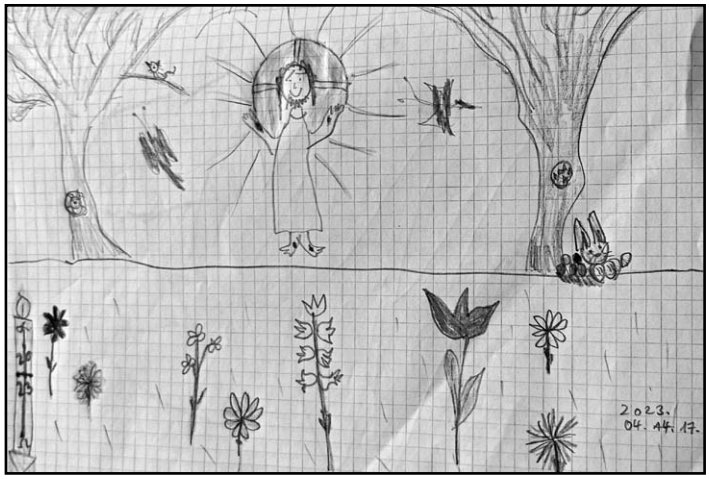

Petőfi iskola

A Mária Magdolna Plébániához tartozik a Petőfi Sándor Magyar-Angol Két Tanítási Nyelvű Általános Iskola, ahol a diákok évente részt vesznek a Szombathelyi Egyházmegye által szervezett elsőáldozók, bérmálkozók zarándoklatán, illetve lelki napján.

A plébániai helyi kezdeményezéseihez az óra eleji imáikkal rendszeresen csatlakoznak, pl. a 40 nap az életért kampány alatt háttérimával csatlakoztak, és egy-egy teljes rózsafüzért imádkoztak a tanórákon az „Egymillió gyerek imádkozza a rózsafüzért" felhívásban. Az adventi időszakban évről évre visszatérő hagyományként egy alkalommal összegyűlnek a gyerekek a roráte-szentmise után egy közös reggelire a plébánián, a plébános atya meghívásából. Emellett nagy öröm volt, hogy vendégül láthattuk az Élesztő Közösség kis csapatát egy óralátogatás keretében 2025. február 6-án. A diákok rendszeresen részt vesznek az iskolai életben is, mint az adventi gyertyagyújtások az iskola aulájában és a Szent Márton-napi műsorban, a pedagógusokkal közös szervezésben. Statisztikai szempontból a 2025/2026. tanévben 477 tanulót írattak be az intézménybe, ebből 47%-a választotta a hittant, azaz 222 fő, 22 csoportra bontva. A hitoktatói feladatokat Stróber László atya irányításával Tóthné Kokas Gabriella, azaz Gabi néni látja el egyedül, aki nem mellékesen a Ferences Világi Rend örökfogadalmas tagja és ezáltal hidat képez a ferences plébánia és a plébániánk között. Ez abban mutatkozik meg, hogy például Szent Ferenc és Mindszenty József bíboros atya élettörténete, példája kiemelkedő helyet kap a tanítása során és a két plébánia gyerekei együtt táboroznak nyaranta a Jézus Szíve Plébánia kertjében.

Amire büszkék vagyunk: szülői összefogással, felajánlásból elkészült a hittanterem kifestése az iskolában, melyet László atya az év elején, vízkereszt idején megáldott. A diákok közül van, aki rendszeresen ministráns szolgálatra jelentkezik a vasárnapi szentmiséken és egyben buzdítjuk a többieket is, hogy bátran lehet követni a példáját.

Tóthné Kokas Gabriella,
hittanár

Szeliánszky iskola

A gyerekek gondolatai százfelé kalandoznak – ki fáradt, ki izgatott, ki épp titokban sugdolózik. A tanárnak sokszor előbb a szíveket kell „megérkezésre bírnia", mielőtt bármiről beszélni lehet. A gyerekek kérdeznek – halálról, igazságtalanságról, félelmekről és mindig készen kell állnom őszintén és szeretettel válaszolnom … Gyakran nagyon mélyeket kérdeznek, vagy épp humorosan fogalmaznak, s ettől az egész óra élővé, hangossá válik.

A speciális igényű gyerekeknek a hittanóra sokszor „lélegzetvétel" a nap során: nem témazáró vagy feleltetés várja őket, hanem történetek az életről. Szeretik a kézzel fogható, kreatív pillanatokat: rajzokat, dramatizálást, közös gondolkodást. Néha nehéz koncentrálniuk, de ha valami megérinti őket, akkor nagyon őszintén és mélyen tudnak kapcsolódni. Vannak olyan gyerekek is, akiknek a keresztirányú mozdulatok is nehézséget okoznak, így egy évbe telik, amíg a keresztvetést helyesen megtanulják. Van olyan óra, amikor látszólag semmi sem akar összeállni, a gyerekek fészkelődnek és újra-újra próbálkoznom kell valamivel, ami motiválja őket. És van olyan pillanat is, amikor mesélés közben egyszerre csend lesz, és mindenki figyel – ez a csend sokszor többet mond minden szónál. A nevetések, apró viccek, közös örömök pedig olyanok, mintha kis lámpások gyúlnának meg az órán.

Van, hogy már az ajtón belépve érzem: ma élénk lesz a csapat. A gyerekek úgy zsizsegnek, mint a frissen nyílt virágokon a méhek. Én pedig mély levegőt veszek, mosolygok, és megpróbálom elkapni a közös hangot. Nehéz pillanat, amikor a figyelem szétesik, mégis történik valami fontos … Egyszer a teremtéstörténetről beszéltünk. A hátsó sorban Ádám két ceruzát püfölt dobként, György a pad alatt titokban valami papírfigurát gyúrt, és közben motyogott: „Majd én megcsinálom Noé bárkáját." Már épp feladtam volna, hogy ebből most mély beszélgetés lesz, amikor halkan azt kérdezte:

– Tanár néni, szerinted Isten ma is teremt?

A zaj mintha lassan leülepedett volna. A gyerekek felnéztek, Ádám letette a ceruzát. És én ott álltam, megérintve, mert ez az a pillanat, amit nem lehet előre megtervezni. Egy egyetlen mondat visszahozza a fókuszt, sőt, új világot nyit. A választ ők fogalmazták meg közösen: –Igen!

Volt egy óra, amikor a tékozló fiúról meséltem. Először úgy tűnt, nehezen megy át a történet. A gyerekek kérdezgették: „Miért ment el? Miért költötte el?" Aztán eljutottunk a hazatérés jelenetéhez. Olyan csönd lett, hogy a fűtés zúgását is hallani lehetett.

Aztán Levi halkan megszólalt:

– Ez olyan, mint amikor valaki nagyon rosszat csinál, és mégis örülnek, hogy visszajön… igaz?

A többiek bólogattak. Nem volt szükség hosszú magyarázatra; egyszerűen mindenki értette, érezte. Az a csend több volt, mint megnyugvás – az volt benne, hogy a történet

megérkezett hozzájuk. Ezek azok a pillanatok, amikor úgy érzem: „Na igen, ezért érdemes.”

Olykor a hittanóra nagyon is valódi terheket hoz elő. Amikor a jóságról beszélgettünk, Tibi hirtelen félrehúzott és azt mondta:

– Tanár néni… nekünk most nehéz otthon. Sokat veszekszenek. Vitatkoznak, nincs nyugalom.”

Megálltam, mert ilyenkor nincsenek kész mondatok. Csak figyelni lehet, jelen lenni, óvatosan kísérni. A többiek közben csendben rajzoltak egy szívet Tibinek, és letették az asztalára. Nem én találtam ki. Ők érezték, hogy erre van most szükség.

Ekkor érzi az ember, hogy a hittan nem tantárgy, hanem hely. Olyan hely, ahol a lelkek egymást is hordozzák.

Milyenek a hittan órák? – Amilyen éppen a hangulatuk, ami éppen a szívükben van. Olyan, mint egy hullámzó, élő történet. Néha fárasztó, néha megható, néha hangos, néha szíven ütő. De minden órán ott van valami emberi és valami több: egy-egy kérdés, amely elindít: egy csend, amely megérint, egy mosoly, amely megerősít vagy egy nevetés, amely felold.

A hittanóra nem azért szép, mert mindig „szent”. Azért szép, mert élő – és benne a gyerekekkel együtt tanuljuk, mit jelent szeretni, kérdezni, elfogadni, keresni, remélni.

A fogyatékos gyermekek hittanóráján nincs rohanás, nincs teljesítménykényszer. Itt minden mosoly, minden apró mozdulat egy üzenet: „Fontos vagy.” Ilyen csodálatos napokat töltök már 3 éve, hittanár-gyógypedagógusként a Szeliánszky Márta Általános Iskola, Készségfejlesztő Iskola, Szakiskola és Egységes Gyógypedagógiai Módszertani Intézményben. Minden évben egyre több a hittanos tanulók száma. Jelenleg 1-7. osztályosokkal foglalkozom (tanulásban akadályozott gyerekek, 33 fő). Nagyon „nehéz” munka, de ugyanakkor megtanít őszintén szeretni, hinni és alázatosnak maradni.

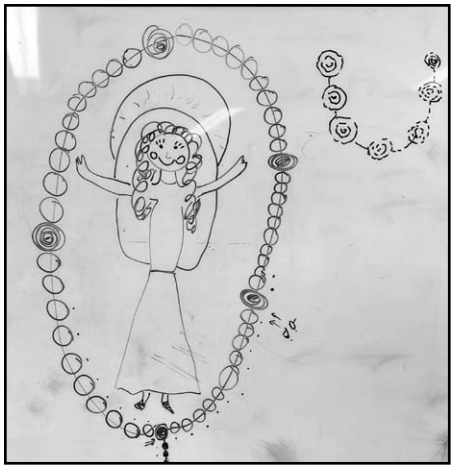

Sajnos a családi háttér nem mindig teszi lehetővé a misére járást és nagyon nehéz eljutni nekik az elsőáldozás, bérmálás szentségének felvételéig, de attól még ugyanolyan nagy hittel bíznak és hisznek Istenben.

Pete-Horváth Andrea
hittanár-gyógypedagógus

Beszámolók-hírek

Nyugdíjasok zarándoklata – Az idősek a remény csendes őrzői.

„Öregkoromban se taszíts el magadtól, akkor se hagyj el, ha erőm elfogy!” (Zsolt 71,9)

2025. szeptember 28-án, vasárnap délután került megrendezésre Vasváron, a Szent Kereszt felmagasztalása templomban a 4. egyházmegyei Nyugdíjasok Zarándoklata. A templomban, már fél órával a meghirdetett időpont előtt zsúfolásig megteltek a padsorok. Zalaegerszegről közel 40 fős zarándokcsoport érkezett autóbusszal Vasvárra.

A program Pitti Katalin Liszt-díjas érdemes művész előadásával kezdődött. A művésznő mélyen átélt énekekkel, imákkal, versidézetekkel szólította meg az idős testvéreket. Előadása alatt többen megkönnyezték Halmos László Benedictusának felettük elénekelt sorait.

– A szentmise előtti Pitti Katalin koncertje nagy élményt adott. Gyönyörű hangjával, a Szűzanyát dicsőítő énekével mindannyiunkat megörvendeztetett. Az általa – másokhoz

hasonlóan – a fejem felett osztott áldást, könnyeimet hullajtva fogadtam.” – mondta Bangó Józsefné Ida a koncert után. Kiss László körmendi plébános atya elmélkedésének középpontjában az ÉLET értékét helyezte. Gondolataiban megfogalmazta, hogy Isten nem csak a gyermekkort, a fiatalkort és a felnőttkort teremtette szépnek és értékesnek, hanem az időskort is. A nagymamák, nagypapák meséljenek az unokáknak, tanítsák őket imádkozni – tegyenek tanúságot és imádkozzanak velük, meséljék el az életük küzdelmeit hittel és szeretettel.

Délután meghallgathattuk a Vasvári Múzeum és Domonkos Rendtörténeti Gyűjtemény vezetőjének, Dr. Zágorhidi-Czigány Balázs igazgató úr ismertetését a XIII. században épült domonkos templomról, annak viszontagságos történetéről, valamint megismerhettük a búcsújáróhely kialakulását is.

A szentmisét Dr. Székely János megyéspüspök celebrálta, aki a Ferenc pápa által meghirdetett „Remény évéhez” kapcsolódott a szentbeszédben. A püspök atya azt kérte, hogy az idősek legyenek a remény jelei a mai világban, tegyenek tanúságot az örök életbe vetett hitükről. Javasolta továbbá, hogy az egyházmegye plébániái a körmendi példához hasonlóan hozzanak létre az idős testvéreknek közösségeket, ahol egymást támogatva a közösségben megélhetik, hogy nincsenek egyedül.

A zarándoklat jól példázta, hogy az idősek részére szervezett programok nem pusztán „események”, hanem értékes közösségi, lelki és kulturális találkozások is. Az ilyen alkalmak erősítik az idős korosztály helyét és szerepét a közösségben, egyúttal támogatják, hogy megélhessék: nem „kimaradók”, hanem aktív, értékadó tagjai társadalmunknak.
A program az idősebb, nyugdíjas korosztály tagjai számára lelki, közösségi és kulturális élményt nyújtott. A zarándoklat, az elmélkedések, a szentmise lehetőség nyújtott az elcsendesedésre, Istenhez való közeledésre is. Programjai segítették az idős testvérek lelki feltöltődését, amely alkalom volt a találkozásokra, a beszélgetésekre, az együtt részvételre, a közös imára – ami különösen fontos az idősek számára. Az idősek életében az ima nem csupán napi szokás, hanem élettapasztalatból fakadó belső erőforrás. Ők azok, akik évtizedek óta hordozzák a család, a közösség és a világ terheit imáikban – sokszor csendben, észrevétlenül, mégis rendíthetetlen hittel. Imájuk a mindennapok szövetébe szőtt szeretet, amely összetartja a családokat, és reményt ad azokban az időkben is, amikor mások talán már elbizonytalanodnak. Az idősek imádsága különleges ajándék: ők már megtapasztalták az élet hullámzását, a nehézségeket és az örömöket, s ebből a tapasztalatból fakadóan tudják, mit jelent hűségesen kitartani a hitben. Amikor egy nagymama vagy nagypapa imádkozik gyermekeiért, unokáiért, a család jövőjéért, akkor a szeretet legmélyebb formáját éli meg, azt a csendes, de erős jelenlétet, amelyből mindannyian erőt meríthetünk. A család életében az idősek az állandóság, a biztonság és a hit sziklái. A mai gyorsan változó világban ők emlékeztetnek arra, hogy vannak értékek, amelyek nem múlnak el: a szeretet, az egymás iránti felelősség, az Istenbe vetett bizalom. Az unokák számára pedig az idős nagyszülő az élő példa arra, hogyan lehet szeretettel, hittel és reménnyel élni – még akkor is, ha az élet már nem mindig könnyű.

Aranyosi Ervin A nagyszülők szeretete című versében nagyon szépen megfogalmazta a szeretet lényegét.

„A nagyszülők szeretetét felülmúlni nem lehet!
Bölcsességük jóra tanít minden apró gyereket.
Szeretettel pátyolgatja, van ideje játszani,
felnőttnek már igazából Ő sem akar látszani.
Tanult régi hibáiból, s jóvá tenni van oka,
gyakorlatban érlelt tudást kap tőle az unoka.
Sokan hiszik, - elkényeztet - pedig életre tanít,
s nem akarja, más élje meg, rég elvesztett álmait.
Így hát, amit Ők adhatnak, felülmúlni nem lehet.
Kincset adnak a jövőnek: úgy hívják, hogy SZERETET!

Az idősek tehát nem csupán múltat hordoznak, hanem a jövő reményének jelei. Imáik által láthatatlan háló fonódik a generációk közé – egy olyan lelki kötelék, amely összekapcsolja a régmúltat a jövővel. Ők tanítanak bennünket arra, hogy a hit nem csupán szavakban, hanem a mindennapi hűségben, a kitartásban és a szeretetben él.

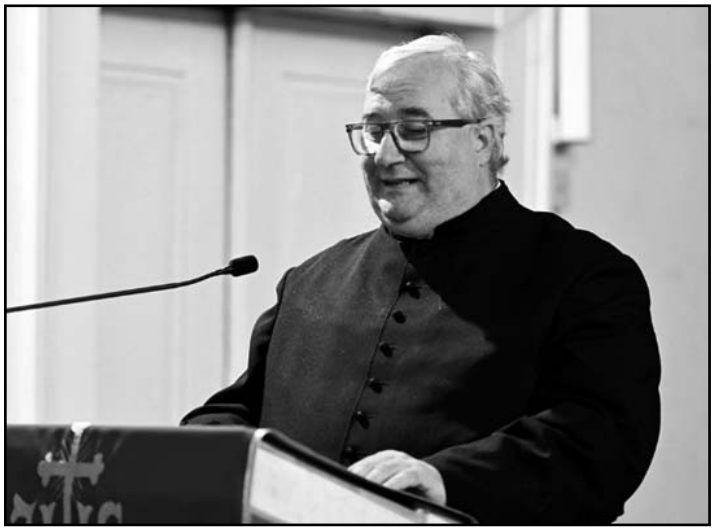

Amikor az egyház közössége együtt imádkozik az idősekkel és értük, valójában mindannyiunk jövőjéért imádkozik. Az ő csendes, de mély imádságuk a család és a társadalom lelki erejének egyik legbiztosabb forrása.

A püspök atya és Kiss László atya elmélkedéseikben kiemelték, hogy a nagyszülők és idősek nem „csak háttérben" vannak: ők aktív résztvevői az egyháznak és a családnak, hiszen imáikkal, jelenlétükkel, tanúságtételükkel építik a reményt. A zarándoklat alatt többször elhangzott, hogy az unokák számára az idősek élő példák: hogyan lehet szeretettel, hittel, kitartással élni. Az időskor nem elmúlás, hanem új lehetőség: átadni a jövőnek az értéket, s ily módon reményt nyújtani.

Lipóczki-Török Veronika
az Idősügyi Pasztorális Munkacsoport tagja

Anyakönyvi hírek

2025. szeptembertől-decemberig

Keresztelés

Fonyódi Szofia
Horváth Milán
Karakai Kornél
Karakai Zente
Konkoly Noel Gábor
Konkoly Brájen József
Kiss-Vörös Tician
Szabó Mia
Katona Bendegúz
Véber Ábel
Kosek Enzo Simon
Orosz Merse
Paczári Olivér
Hári Katalin
Németh Freja
Németh Elina
Domján Lili
Déri Adél
Varga Olivér Szabolcs
Wettsein Lilla Miléna

Köszöntjük a Katolikus Egyház és egyházközségünk legifjabb tagjait! Isten éltesse őket sokáig!

Házasságkötés

Hidasi Benjámin és Fehér Veronika
Csoltói Gergely és Beck Délia
Magai Róbert és Lábodi Barbara
Bohár Adrián és Jónás Réka

Jókívánságainkat fejezzük ki a pároknak, a kölcsönös szeretetben szentelődjenek meg házasságukban!

Temetés

özv. Zalai Aladárné sz. Márovics Margit (1934)
Böcskei Ferenc (1945)
Zwickl Henrik Lászlóné sz. Gyuk Éva (1946)
Molnár László (1948)
Csonka László (1939)
Farkas Csaba (1962)
Görög Károly (1938)
Horváth Nándor (1933)
Hajgató Béla (1961)
özv. Mert Jánosné sz. Miszori Anna (1940)
Farkas László (1950)
özv. Miklós Lászlóné sz. Szilágyi Judit (1952)
Bánhidi György Endre (1944)
özv. Gerencsér Gyuláné sz. Döklen Anna (1933)
dr. Ribiczey Pál András (1941)
Farkas Ferenc (1940)
Horváth József (1949)
özv. Baranyai Jánosné sz. Molnár Margit (1932)
özv. Biczó Jánosné sz. Vizsy Anzelma (1949)
Borsos Ágnes (1959)
Elek Sándor (1961)
Molnár Ildikó (1963)
Lakatos Sándor (1948)
Mihály László (1952)
Besenyei János (1953)
özv. Kovács István Ferencné sz. Magyar Erzsébet Magdolna (1950)
Pete Zoltán (1970)
Dormán József (1938)
Schreiner Miklós István (1940)
Kovács Ferenc Lajos (1949)
Németh Adolfné sz. Horváth Mária (1947)
özv. Szalay Józsefné sz. Ambrus Mária Ilona (1946)

Adj Uram, örök nyugodalmat nekik!

Negyedszázada a Cursillo Mozgalomban

Irataim rendezése közben került kezembe az a lista, amely 2000. október 19-22 között Kőszegen tartott női Cursillo résztvevőinek névsorát tartalmazta, köztük az enyémet is.
Világossá vált, hogy 25 éve a Cursillo Mozgalom tagja vagyok.

Azokban az években a Cursillo Mozgalmat egyfajta „titokzatosság" lengte körül.

Talán azért, hogy nagyobb legyen a meglepetés, a lelki öröm a jelölteknek a megtartandó Cursillo helyszínén.

Ez idő tájt volt plébániánk – a Mária Magdolna Plébánia – káplánja Kirner Zoltán, akitől többedmagammal kaptuk a meghívást Kőszegre a háromnapos lelki napra, a Verbita Misszió házába. A meghívást elfogadva egy maroknyi csoport indult el Zalaegerszegről és Zalabesenyenyőből Kőszegre.

Megérkezve, már az első fogadtatás is felülmúlta várakozásunkat. Az idős missziós atyák közül néhánnyal még személyesen találkozhattunk: Gaál Jenő atyával, aki a Magyarországi Cursillo Mozgalom megalapítója volt, Bellér Lajos SVD atyával, aki sokat mesélt nekünk a Fülöp-szigeteken misszióban eltöltött évtizedekről. Ő lett a csoport lelki vezetője.

Az atyákkal közös vacsora után megtörtént a csoportok elosztása, amit másnap reggelig tartó szilencium (hallgatás, csend) követett.

Bár már nem titok, de az érdeklődést felkeltve annyit írhatok, hogy a világiak által megtartott elmélkedő előadásoknak, imádságoknak, egymás és az atyák iránt érzett tiszteletünknek, örömünknek köszönhetően a három nap örömmel, lelki feltöltődéssel, hitbéli megerősítéssel emelt fel bennünket a földről.

Külön kiemelném a kápolnában Gaál Jenő atya által bemutatott szentmisét, a szentségimádást, aztán a jelöltek tanúságtételét. A harmadik, utolsó napon – bár szívesen maradtunk volna még – Bellér atya egy kicsi feszülettel ajándékozott meg bennünket, „Jézus számít rád" mondat kíséretében bocsátott útra bennünket.

Hazatérve a valós életbe egy már működő, imádkozó Cursillo-csoportba kerültem, majd a Szent Anna Cursillo-csoport tagja lettem.

Hosszú évek után érkezett plébániánkra Kovács József káplán, aki a többi káplán atyához hasonlóan elvállalta a csoport lelkivezetését. A közös összejöveteleknek, az ott elhangzott imáknak, énekeknek köszönhetően József atya is érdeklődést mutatott a mozgalom iránt. A Jóisten kegyelmének köszönhetően ő is meghívást kapott, s Kirner Zoltán atya példáját követve ő lett a helyi mozgalom irányítója, a kicsit szunnyadni látszó parazsat újra lángra lobbantotta. Neki köszönhetően a külön női és férfi Cursillókat Botfán a Hűvös Kastélyban tartják.

Hálás vagyok a Jóistennek, hogy a kapott meghívást elfogadtam a Cursillo Mozgalomba.

Köszönet mindazoknak, akik ebben segítségemre voltak.

Köszönöm a Szent Anna Cursillo-csoport valamennyi tagjának a baráti, testvéri szeretetét, a kéthetente együtt töltött órákat, a közös imákat, énekeket és a közös zarándoklatokat.

Köszönet illeti Rácz Ágoston atyát a csoport lelkivezetőjét – aki idős korunk ellenére – tartalmas elmélkedésekkel tanít bennünket.

Végül azt kívánom, hogy rajtunk kívül, még sokan tapasztalják meg ennek a három lelki napnak ajándékát, kegyelmét, Isten szeretetét!

Uram, erősíts hitemben, adj nekem kitartást, jó szívet, hogy emberhalászod lehessek!

Bangó Józsefné
a Szent Anna Cursillo-csoport tagja

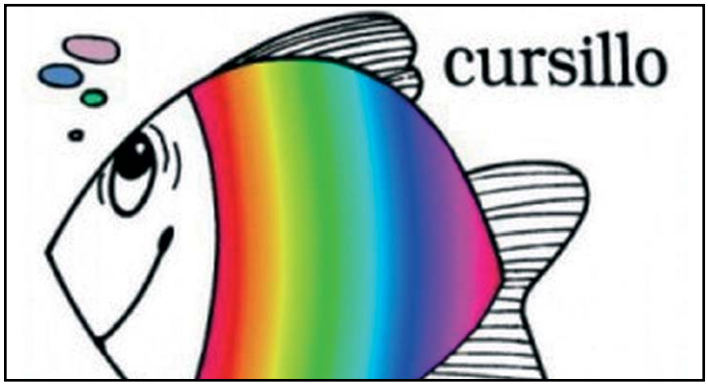

Ünnepi Harangszó

A zalaegerszegi Mária Magdolna Egyházközség
kéthavonta megjelenő tájékoztató lapja.

Szerkeszti:
Tájékoztatási Munkacsoport
E-mail: harangszozeg@gmail.com

Felelős kiadó:
Stróber László

Szerkesztőség és a kiadó címe:
8901 Zalaegerszeg, Balatoni u. 1. Pf.: 91
Telefon: (92) 599-230, Fax: 599-231
www.mariamagdolna.hu
E-mail: mariamagdolna.zeg@gmail.com

Nyomda:
Gura Nyomda Kft. – Zalaegerszeg

Az újságban megjelenő írások és a hozzájuk kapcsolódó fényképek tartalmáért kizárólag azok szerzői felelnek.